Snowdon King – Uezen I – Nede

Capitolul I – Deşertul Ruth

Nu mai putea să aştepte. Trecuseră patruzeci şi două de ore de când tot spera să-l găsească cineva. Comunicaţiile erau duse dracului, rezervele pe sfârşite… Ce să facă? Lăsă un mesaj şi plecă. În spate imaginea aeronavei se micşora încetul cu încetul până când rămase singur, având doar umbra însoţitor.

— Nenorocită de rablă! mai bine rămâneam în Zayon şi regulam toate vacile alea mutante!

Însă erau doar vorbe aruncate la nervi. Îi ajunsese cât trăise într-un oraş plin de androizi şi drogaţi. În adâncul sufletului îşi dorea un singur lucru: să ajungă pe Serenia. Pentru a-şi îndeplini visul, avea nevoie de darini, de cât mai mulţi darini.

Când l-a întâlnit pe Naej, era în pragul disperării. Muncise atâţia ani la Eldena şi viaţa nu i se schimbase cu nimic. Aceeaşi meserie plictisitoare, acelaşi miros greţos de plastic şi uleiuri, aceleaşi baruri şi aceleaşi programe virtuale. Le ştia pe toate pe de rost. Naej, un bătrân ţicnit cu alura unui personaj din filmele comice, repeta zi de zi pe străzile surde ale Zayonului: «Cel care-l va găsi pe Uezen la poalele munţilor Anor, dincolo de oglinzile sufletului, acela va fi cel mai bogat om din câţi au existat vreodată!»

Cine era cu adevărat Uezen, nimeni nu ştia. Se făceau tot felul de supoziţii care mai de care mai bizare: creatură din deşertul Ruth, gardianul unei imense comori de smaralde nedeice, spirit ce lua forma celor mai teribile temeri. Şi toate astea pentru că se găsiseră mii de căutători decedaţi din motive necunoscute. Cu toţii aveau feţele schimonosite şi corpurile deshidratate, mumificate, chiar dacă rezervele de apă şi Xerun erau în majoritatea cazurilor intacte.

Nede, a treia planetă ca distanţă faţă de Nagur şi a patra ca mărime după Serenia, Pteol şi Velora, avea o circumferinţă medie de 20.000 km şi o perioadă de rotaţie

siderală de 19 ore şi 47 de minute. Cu o climă aridă şi o suprafaţă predominant deşertică, Nede era intens populată doar în emisfera sudică, la vărsarea fluviului Vigor în Marea Roşie, acolo unde se dezvoltase Zayonul, un oraş cu peste 10 milioane de suflete. La Nord de Marea Roşie şi aproape de Ecuator se găsea Marea Verde, în care se vărsau fluviul Tyan, având ca afluenţi râurile Raal şi Andal, şi râurile Vor şi Fanar, izvorâte din munţii Paah. La gura de vărsare a Tyanului în Mare Roşie se afla Kaba, supranumit şi oraşul morţilor întrucât în urmă cu 50 de ani toată populaţia pierise din cauza unui tsunami produs de un cutremur devastator.

În rest se mai găseau câteva aşezări în emisfera nordică, în jurul munţilor Anor, acolo de unde se extrăgeau metalele rare, în special Wolframul, Molibdenul şi Reniul. Lângă fostele izvoare ale fluviului Tanor, se afla Karanul, singurul loc în care se exploatau smaraldele nedeice, recunoscute pentru frumuseţea şi valoarea lor în toate colţurile sistemului.

În momentul în care s-au găsit primele pietre preţioase, consiliul zayonist a fost nevoit să ia măsuri urgente, transformând Karanul într-un adevărat avanpost. Vestea s-a răspândit cu repeziciune şi zona a fost invadată de căutători disperaţi, însă taxele nu făceau decât să-i ruineze pe cei mai mulţi dintre ei.

Pentru Acian, Karan era un punct de plecare extrem de important, ţinând cont de informaţiile primite de la Naej în schimbul a 200 de darini. Ultima comunicaţie cu avanpostul o avuse cu trei zile înainte ca naveta de ocazie să se prăbuşească în partea nord-estică a deşertului Ruth. Atunci luase legătura cu Tarek, un bătrân care cunoştea regiunea munţilor Anor ca pe propria-şi palmă. Acum însă, trebuia să se descurce pe cont propriu. Singura soluţie era să pornească spre Nord şi, cu puţin noroc, să întâlnească o patrulă sau un grup de căutători.

Ziua 1

Soarele abominabil îi ardea faţa. Şuvoaie de

transpiraţie îi curgeau pe sub haine. Urmele paşilor împleticiţi zigzagau pe nisip.

— Nu aici trebuia să ajung, nu aici! vociferă privind cadranul ceasului.

— Da, da, ştiu, spre Nord…

Puse palma la ochi, încercând să distingă silueta munţilor Anor. Nimic. Aerul cald distorsiona imaginea. Îşi ridică privirea spre globul ucigător şi-l întrebă zeflemitor:

— Îmi poţi spune şi mie unde-i nenorocitul ăla de-avanpost? Cu siguranţă că nu!

Mai luă o gură de apă şi începu să-şi facă socotelile:

— La un ritm de două mile pe oră, în şapte zile fac cel puţin o sută. Da, da! Asta… dacă nu dau cumva de vreo staţiune de-odihnă unde-o să fac o piscină… Dar nu cu androidele alea greţoase de pe Zayon! Nu, nu! Ah, dacă ajung pe Serenia… Să trăiesc cu o femeie minunată, cu garanţie pe viaţă… Să fie mereu tânără şi frumoasă şi să nu pună prea multe întrebări. Aşa cum îi stă bine unei femei! De când cu revoluţia curvelor de pe Pteol, s-au molipsit toate planetele din sistem. Nu le mai ajungi la nas dom’le: zece mii de darini, asigurări de libertate, dreptul la amanţi. O rogi pe nevastă-ta să-ţi facă un masaj şi a doua zi te trezeşti cu un android la uşă: «Doamna mi-a indicat să vă transmit că este ocupată săptămâna aceasta. Îi voi ţine locul, sper să fiţi mulţumit. Vă ofer o gamă de servicii complete!» Imaginează-ţi cum e să rumegi un sfârc din latex sintetic şi silicon, imaginează-ţi cum e să faci dragoste cu o maşină de cusut… Imaginează-ţi femela-android, programată să geamă, să-şi piardă vocea când ţi-e lumea mai dragă şi să necheze ca o iapă pteoliană. Iar ţie, de frică, să nu ţi se vadă falusul decât cu lupa. Imaginează-ţi balele uleioase scurgându-i-se în gura ta avidă de salivă naturală. Imaginează-ţi părul pubian din plastic rămânându-ţi printre dinţi şi secreţiile vaginale cu gust de ulei industrial provocându-ţi un acces furios de vomă. Ah, serenienele! Ce femei! Câtă graţie! Câtă dulceaţă!

Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi privi din nou cu

ură către Nagur:

— Ce te uiţi aşa la mine? Înc-o oră şi nu-ţi mai văd faţa aia stupidă!

Căldura era copleşitoare. Scoase plosca îmbrăcată în piele de viperă Taugus şi mai luă două guri de apă. Apoi îşi continuă marşul infernal. Avea privirea aţintită spre Nord, mereu spre Nord.

Întunericul începu să coboare peste deşertul Nedei. Frigul îi ciupea faţa. Îşi scoase sacul de dormit din pânză termoizolantă şi se îngropă în nisip. Capsula de oxigen îi asigura o respiraţie curată. Era ca un vierme într-un cocon, aşteptând dimineaţa pentru a-şi întinde aripile.

Ziua 2

Se trezi cu o durere cruntă de cap şi gâtul anchilozat. Nagur se ivi peste dune şi temperatura începu să crească vertiginos. Înghiţi o pastilă de Xerun şi continuă lupta cu nisipul. Căldura îi îngreuna mersul. Paşii parcă prindeau rădăcini în deşertul ce-şi deschidea guri însetate de sânge. La un moment dat, picioarele i se împleticiră şi căzu în genunchi. Epuizat, îşi duse plosca la gură şi constată cu stupoare că băuse mai mult de jumate.

— Măi drăcie!? Vezi ce se-ntâmplă dacă vorbeşti întruna? Gata, ajunge! De trei ori pe zi câte două guri! Unde te crezi, în Urluz, cu zece sticle de bere pteoliană pe masă?

Încerca să se încurajeze. Ştia că avanpostul nu trebuia să fie departe. Se oprea după fiecare dună şi privea. Nicio schimbare. Acelaşi peisaj dezolant se întindea în faţa ochilor săi.

Noaptea coborî peste planeta pustie, învelind-o cu trupul ei hidos şi rece. Îl visă pe Naej. Acesta îl avertiză cu o voce tăioasă: «Acian, fereşte-te de ispita lui Mud! Strâmbul primeşte ceea ce stânga cerşeşte, pe drept îl izbăveşte ceea ce dreapta dăruieşte!»

Ziua 3

Alarma ticăi înfundat un minut. Aerul era din ce în ce mai greu. Deschise ochii cu silă, nedorind s-o ia de la

capăt. Aceeaşi sentinţă, acelaşi calvar, acelaşi călău abominabil: Nagur. În patruzeci şi opt de ore energia şi motivaţia îi scăzuseră considerabil. Îi rămâneau doar câteva guri de apă. Atât îl despărţea de marea întrebare: a fi sau a nu fi?

Privi orizontul şi avu pentru o clipă senzaţia că se află pe fundul unei clepsidre în care timpul era condamnat la tăcere. Cerul se surpa prin gura astrului verde la picioarele sale. Era ca o furnică neputincioasă care se zbătea să nu fie îngropată de vie. Îşi fixă un punct imaginar în direcţia Nord şi începu să meargă ca un zombi. Lucrurile îi cocoşau spatele, genunchii erau din ce în ce mai slăbiţi iar tălpile ajunseseră carne vie. Aerul îi ardea nările care erau asemenea furnalelor Eldenei. Trebuia să rămână lucid, trebuia să reziste acelei torturi infernale.

— Am trecut prin chestii mai grele! Pe lângă pandemie, asta-i doar un fleac! În curând voi ajunge la avanpost şi gata! Nu mai e mult! Nu trebuie decât să merg mai departe. Spre Nord, mereu spre Nord…

Ar fi vrut să aibă pe cineva alături. Să uite de locul în care se află. Din când în când vorbea cu umbra şi tot el îi tălmăcea răspunsurile.

Fantomele trecutului începură să-l chinuie. Amintirile despre Suara îi reveniră încet-încet la suprafaţă. Alături de ea avusese cea mai minunată perioadă din viaţă. Opt ani de vis, opt ani pe care acum îi putea număra în opt secunde.

Şi acea dimineaţă în care aerul poluat pătrunse prin fereastra întredeschisă, provocându-i o greaţă cumplită. Acea dimineaţă în care îşi trase perna peste cap, nedorind s-o ia de la capăt. Acea dimineaţă în care glasul ei nu l-a mai trezit. Opt ani după care cancerul nemilos al timpului i-a oprit bătăile inimii. Murise în somn, fără să spună un cuvânt, fără să-şi ia la revedere. Acelaşi destin, aceleaşi gânduri negre, aceleaşi ravagii interminabile ale morţii. De ce toate astea? De ce?

Opreşte-ţi clepsidra, timp orbit de uitare, nisip mi-

este inima pierdută-n şoapte hoinare.

Plâng. Se-aştern amintirile potecându-mi durerea, în pântecul liniştii se naşte iubirea ce moare.

Mă lepăd de umbra ce-mi ţine sufletul viu, de urmele paşilor rătăciţi în pustiu.

Mă frâng. Umbra mi-i templul de vise şi gânduri, nălucă pribeagă-n deşertice vânturi să fiu.

Epuizat, se prăbuşi pe nisipul fierbinte. Ochii albaştri fixau orizontul. Undeva, la câteva mile, desluşi o mogâldeaţă. Însă întunericul serii se lăsă rapid peste dune. Cu un ultim efort intră în sacul de dormit.

Se afla într-o încăpere plină cu oameni. Purta veşminte albe şi era înconjurat de buchete de flori. O mângâiere caldă i se văluri peste frunte. Lacrimi fierbinţi i se prelinseră printre buze. Ceara unei lumânări i se scurgea pe palme. Încercă să le mişte dar erau atât de grele… Un cântec de jale îi inundă timpanele. Se ridică încet, deasupra tuturor, şi o privi pe Suara alături de…

— Nuuu! Nuuu! Iubirea mea, sunt aici!

Încercă s-o cuprindă la piept, să-i cadenţeze bătăile inimii cu ale sale, dar trecu prin ea ca printr-un fum.

— Nuuu! Nuuu!

Se trezi ud leoarcă, cu o jumătate de oră înainte de răsărit. Se zbătea ca într-o cămaşă de forţă. Capsula de oxigen era pe sfârşite. Se eliberă şi îşi dresă palpitaţiile cu respiraţii adânci.

Ziua 4

Aproximativ cinci mile îl despărţeau de forma pe care-o zărise c-o zi în urmă. Instinctiv, îşi puse cuţitul sub centură. Ar fi preferat un blaster dar avanpostul avea reguli stricte.

Spaima îl cuprinse pe neaşteptate. La câţiva metri în faţă, se afla un cadavru pe jumătate îngropat în nisip. Braţele îi erau sfâşiate, zdrenţe de carne şi piele maronie se legănau la adierea vântului. Degetele jupuite erau asemenea unor gheare care-ncercau să se-agaţe de trepte invizibile către cer. Orbitele scobite ale creştetului

desfoliat îl hipnotizau.

— Nu te opri! se răzvrăti un gând curajos. Nu te uita, mergi mai departe!

Ocoli cadavrul şi porni şovăielnic spre reperul iniţial. Gânduri sumbre îl invadară. Îşi aminti de moartea părinţilor şi de suferinţa îndurată pe o planetă nu demult paradiziacă. Copilăria fusese o amestecătură ciudată între orori şi credinţă. Când toţi s-au stins din cauza pandemiei, a jurat că nu va mai pune vreodată piciorul pe Terra. Atunci îl renegase şi pe Dumnezeu. După aceea a urmat lungul voiaj către Nede şi calvarul celor cincisprezece ani pe Zayon, unde avusese tot felul de ocupaţii care de care mai umilitoare…

Setea îl chinuia. Încerca să se agaţe cu disperare de ultima picătură de viaţă. După aproximativ două ore, un al doilea cadavru îi intersectă calea. La câţiva metri se afla un altul! Lângă el, un altul! Era pe-un câmp de hoituri dispuse concentric în jurul unei creaturi umanoide de culoare albastră, cu pielea acoperită de mii de solzi. Încercă să se-ntoarcă dar o forţă nevăzută îl ţinea pe loc. Mintea se împotrivea corpului ce-o trăda cu paşi implacabili în direcţia morţii. Urechile îi ţiuiau iar respiraţiile îi erau din ce în ce mai sacadate…

Surprinzător, o voce caldă, de femeie, îi trezi din fantasma morbidă:

— Nu-ţi fie frică! Apropie-te!

— Ce… cine… eşti, ce vrei de la mine?

— Sunt Mud. Vino, am ceva pentru tine…

— Mud? Şi imediat îşi aminti de vis…

Creatura ţinea în mâna stângă o piatră nedeică de mărimea unui pumn şi în cea dreaptă o cupă plină cu un lichid verde ce bolborosea uşor.

— Ce alegi? Bogăţia sau cunoaşterea?

Tresări. Nu putea uita cadavrele din jur şi nici cuvintele lui Naej. Mud îl fixa cu ochii săi negri, de nepătruns. Cunoaşterea? Era sătul de atâtea concepte utopice. Bogăţia? Nu pentru asta venise pe Nede? Ar fi

avut tot ce-şi dorea: darini, faimă, un harem de sereniene la dispoziţie… Dar ce însemna visul cu Naej? Prostii! Trebuia să profite de şansă.

— Bogăţia!

— Alegerea îţi aparţine!

Mud îi întinse smaraldul în care, instantaneu, se oglindi chipul clar al Suarei. Braţul îi rămase blocat.

— Ai ales bogăţia. Ce mai aştepţi?

— Nu, nuu! Nu pot face asta! Ce Dumnezeu?

— Dumnezeu? Ai spus Dumnezeu? Cum vrei atunci, du-te cu Dumnezeu!

Mud îi întinse cupa. Toată dragostea pierdută, toată suferinţa, toate amintirile, totul se scurgea pe gâtlejul unui trup care se abandona neantului. Filmul vieţii i se derula cu repeziciune: alintul mamei, rotocoalele degetelor în părul blond cârlionţat; sprijinul tatălui, braţele puternice ţinându-l în cârcă; bucuria bunicilor, tărâmul fermecat al poveştilor; glasul Suarei, buzele fierbinţi topindu-l în liniştea nopţii…

Suara… iubito, mă porţi pe sărutul a o mie de limbi, la dorinţă, în cel mai frumos chip te preschimbi, glăsuiri de-altădată vibrează, mă îmbrăţişează, credeam că nu mai vii, erai doar o şoaptă pierdută în geamăt de vorbe hazlii…

Suara… laptele nopţii sânul tău de heruvim îl cernea, la picioarele unui moşneag ce mă acompania confeti, îmi spuneam psalmul din gură de os…

Aminteşte-ţi ce am simţit…

gândul meu, cea mai frumoasă clipă de sinceritate…

un copil surghiunit în colivia de vise erotice, condamnat la dorinţă.

mai exist?

Lichidul îi ardea măruntaiele. Venele i se umflaseră şi toate simţurile îi erau de zeci, sute de ori mai puternice. Imediat, în faţa sa se ivi ca din senin un portal verde, transparent. Prin el zări un bătrân care citea dintr-o carte foarte veche, cu paginile îngălbenite. Recunoscu imediat avanpostul, Tanorul şi lângă fostele izvoarele, scris cu

litere de-o şchioapă: Uezen.